

Notes breus

ALGARADES

Ha estat acabada la vaga general que es declarà a Barcelona el dimecres de la setmana passada. Si els instigadors de la revolta es proposaren el capgirament ràpid i immediat del medi social actual, el fracàs no podia ésser més absolut, més contundent. No podem dir, però, el mateix, si el que volien, era tornar a l'ensangonament criminal i estèril dels carrers de Barcelona, per a perturbar l'acreciment de la República, destorbar l'ascensió de la causa catalana i espaordir el viure ciutadà.

Fins ara ens havíem lliurat, els catalans, des dels dies gloriosos del mes d'abril, de les diferents algarades que s'han organitzat per a fer front a la República. Si bé el perill existia; si bé era notori que les armes, lluny d'ésser recullides, cada dia eren repartides amb més intensitat entre els elements extremistes; si bé hom considerava, cada dia més, el ciutadà indefens, a mercè d'una minoria violent i desentesa; si bé hom preveia un atac boig i despietat a les llibertats que les democràcies van vertebrant, els esdeveniments externs es desenrotllaven de manera que feien créixer l'optimisme, i els que no tenen altres elements que l'aparència de les coses per a sospesar les causes i preveure els efectes, podien restar tranquils.

El manifest que els capitosts de la C. N. T. escamparen fa quinze dies, donava la impressió que l'obrisme català anava de dret a la rectificació de vells sistemes i propugnava el triomf dels seus ideals de classe sense emprar la violència poca solta. No obstant, quatre dies més tard, fou declarada la vaga més violenta i inútil que s'haurà registrat a Barcelona.

El manifest era la veu d'una tendència, la vaga fou la resposta d'una altra tendència. Amb la primera, Catalunya podia caminar serena cap a la conquesta de totes les llibertats per a tots els seus homes; amb la segona calia perdre tota esperança. Per ara, la mà incivil ha estat vençuda. Confiem en el seu prompte i complert anihilament, per la grandesa futura política i social de la nostra terra.

XEIX

"La Vanguardia" tendenciosa

Com sempre el diari d'En Godó que ha estat objecte de tots els títols i a bastament definit com a reaccionari, torna a dir bexenades de les seves amb motiu de la darrera vaga general de Barcelona.

"La Vanguardia" que no ha tingut mai res de catalanista ni d'obrisme — puix sempre ha estat l'anti de tot això — vol prendre en el seu editorial d'ahir l'aire de redemptora, però no fa altra cosa que endurir els cervells dels seus pacífics lectors—i encara en té—, gent pacifista que de tan pacifista com solen ésser no pensen ni veuen res més enllà del nas.

Ve't ací, doncs, com aquest diari que no en va ha estat nomenat ja des de temps immemorial, el diari dels morts, fa ressucitar els fantasmes del terrorisme apoiats, segons la seva opinió pel President de la Generalitat i altres homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya que avui governen els destins de la nostra terra. Diu "La Vanguardia" que s'és arribat al punt decisiu de no callar i de trencar el silenci—i ella tan silenciosa durant la Dictadura— que fins ara estàvem sotmesos els catalans i incita a aquests que s'alcin, els que ja estan avisats, contra la barbàrie que ens sotmeten els nostres governants, els quals, segons la seva opinió, no governen ni saben regir els destins de la ciutat de Barcelona, i molt menys de Catalunya. Per "La Vanguardia" mana un fantasma anònim que deu ésser el mateix que manava en temps del funest Martínez Anido, al qual aquest mateix diari dels morts feia d'encobridora i no deia ni piu.

Aboca tota la culpa a les autoritats de Catalunya, quan aquestes han estat les primeres en lamentar tot el que passa. En les seves mateixes planes "La Vanguardia" publica—en castellà, és clar— el manifest d'En Macià dirigit al poble de Catalunya en moments de perill, demanant a tots, obrers i patrons, sense distinció de cap classe, que facin cas omís dels elements perturbadors i que col·laborin tots per al restabliment de la llei, de l'ordre i de la llibertat.

"La Vanguardia" que no ha estat mai multada, ni sospesa, ni cremada, esdevé ara amb el seu article d'ahir subversiva i tendencio-

sa. Parla en nom de Catalunya i sempre s'ha significat i ho és encara—anti-catalana, parla en nom dels obrers i és anti-obrisme; parla en nom de la República i de la llibertat i és anti-republicana i reaccionària i es dol que no ens governi encara el Borbó per tal com no pot ésser com abans un diari governamental.

Es lamentable, però, que aquestes declaracions que feu ahir en el seu editorial influïxin tant en el pensament de certa gent conservadora i reaccionària que es prenen els articles d'aquell diari com articles de fe i no saben comprendre que aquest fantasma que en diem element perturbador, és una força oculta la existència de la qual ningú no ignora i que solament s'amaga sota la capa criminal i destructora de la reacció.

Si en temps de la Dictadura qual-sevol diari català hagués fet les manifestacions que ha fet "La Vanguardia", tan poc respectuoses pel governador, pel president de la Generalitat i pel mateix alcalde, a ben segur que ja l'haurien suspès i haurien empresonat al seu Director. Per això es lamentava "La Vanguardia" que en aquells temps callava i feia la viu-viu i vivia com el peix a l'aigua, mentre que avui veu mimvar les seves planes i els seus anuncis i àdhuc les esqueles mortuòries que tanta fama li han donat, fama ben ridícula per cert.

Fora d'això aquest diari ja no veu res més i cerca entre els seus lectors—tan entenimentats— una confusió de llengües i pensaments perquè ni la República ni Catalunya puguin aixecar ben alta la seva Torre de Babel, amb la qual "La Vanguardia" se'n podria anar més de dret al cel, puix que aquí a la terra poca falta ens fa.

Finalment direm que aquest article de "La Vanguardia" és un document perquè quan es discuteixi l'Estatut de Catalunya la Societat anònima Maura, Prieto i Companyia se l'hagin après de memòria i votin en contra i proposin al senyor Godó per President de la Generalitat de Catalunya.

PROUS I VILA

Reus, 5 de setembre de 1931.

(Retirat de l'anterior edició per excés d'original).

Proses improvisades

ENS MANCA AIGUA

Evidentment, Pégaso, el cavall alat que amb els seus cascs fa brollar l'aigua del cel, s'ha posat en pugna amb els nostres pagesos. Ni la caiguda prematura de les fulles dels avellaners, ni la grogor de les vinyes, ni l'aspecte anèmic que ofereixen les oliveres, desprenent el seu fruit molt abans de madurar, no logren decidir-lo a fer una excursió pels amples espais dels meteors que radiquen damunt d'aquestes comarques. El posat trist i compungit de la gent del camp no aconsegueix ablanir el seu cor, que cal suposar de regulars dimensions, si els òrgans dels personatges mitològics guarden uns amb altres unes proporcions similars a les que hi ha establertes per als mortals que radiquen a la terra.

A la presència d'aquestes realitats, el pagès no fa més que anunciar malvestats econòmiques d'ordre interior i que forçosament trascediran fora de casa seva. Davant dels seus vaticinis s'allarga indefinidament la cara del propietari qui confia cobrar íntegre l'arrendament i el front del comerciant de "guano" i "tercerilla" se enfosqueix amb la perspectiva de un retras en el cobrament de les seves factures.

Aquests últims dies el cel ens ha donat la sensació de que es disposava a afluirar-nos les aixetes i per tres o quatre vegades ha posat la cara que altres voltes ha fet servir per a proporcionar-nos un abundós xàfec. Però tot plegat no ha passat més enllà i el fenomen admosfèric que esperavem aigualit, s'ha convertit cada vegada en una serenada que ho ha acabat de ressecat tot.

Els mortals prescindim d'elements per a criticar o judicar l'actitud que adopten les divinitats, enc que aquestes siguin paganes. Així ignorem si el cavall que personifica el trò es nega obstinadament a patejar els núvols que tenim a sobre, o si, endut pel modernisme, s'ha calçat ferradures de goma i esmortuïdes les seves petjades perden la preciosa a l'ensens que raríssima virtut que les caracteritza.

BRAC.